

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Elżbieta Domagalska

Protokolant – p.o. sekr. Sylwia Laskowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.Elżbiety Biernackiej, Prokuratora Prokuratury Regionalnej w W. del. do Prokuratury Krajowej w W. Marcina Wielgomas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11.10.2017r. i 08.11.2017r. sprawy

M. S. (1) z d. K.

córki S. i H. i z d. O.

ur. (...) w N.

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia 24 sierpnia 2014r. do dnia 03 września 2014r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła sobie prawo własności do 1/2 części samochodu marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 3.600 zł, w ten sposób, iż podrobiła umowę darowizny wskazanej części samochodu datowaną na dzień 24 sierpnia 2014 r. i zawartą pomiędzy sobą a M. R., a następnie w dniu 25 sierpnia 2014r. posłużyła się jako autentyczną wskazaną umową darowizny w Urzędzie Skarbowym w G. oraz w Starostwie Powiatowym w G., co w rezultacie doprowadziło do podstępnego wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika Starostwa Powiatowego w G. oraz wydania w dniu 03 września 2014r. decyzji o rejestracji wskazanego pojazdu, czym działała na szkodę M. R.

tj. o czyn z art. 284§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12kk

1. Oskarżoną **M. S. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym, że czyn ten kwalifikuje z art. 284§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to przy zastosowaniu art. 4§1 kk na podstawie art. 284§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje ją, zaś na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza jej karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej tytułem próby na okres 3 (trzy) lat.

3. Na podstawie art. 33§2 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk wymierza oskarżonej grzywnę w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

4. Na podstawie art. 63§1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonej okres zatrzymania od dnia 19 lutego 2015r. godz. 08:10 do dnia 20 lutego 2015r. godz. 14:50 i uznaje grzywnę za wykonaną w wysokości 4 (cztery) stawek dziennych.

5. Na podstawie art. 44§2 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa umowy darowizny 1/2 samochodu osobowego marki A. (...) z dnia 24.08.2014r. oraz pisma z dnia 15.07.2014r. o udzielenie

zgody na widzenie, tj. dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/78/17/P/ (...) na karcie 820 akt sprawy pod poz. 1 i 2 i znajdujących się w aktach sprawy na karcie 822 i 823.

6. Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 460 (czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 5.488,55 (pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt osiem 55/100) złotych.

Sygn. akt II K 241/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. poznała K. S. w styczniu 2012r. i spotykali się do maja 2014r. K. S. mieszkał z matką M. S. (2) i ojcem M. S. (3) w G. przy ul. (...). M. R. bywała u niego w mieszkaniu i poznała jego rodziców. Po namowach ze strony K. S., kupiła ona w drodze licytacji publicznej należący wcześniej do K. S. samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i postanowieniem z dnia 22 maja 2013r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. stwierdził nabycie przez nią prawa własności tego pojazdu. Następnie w wyniku zawartej w dniu 30 sierpnia 2013r. przez M. R. z M. S. (2) umowy darowizny M. S. (2) uzyskała prawo własności do 1/2 części tego samochodu. Po zakończeniu związku (...) z K. S. i zaistniałym między nimi konflikcie M. S. (2) podrobiła umowę darowizny 1/2 części przedmiotowego samochodu wartości 3.600 zł datowaną na dzień 24 sierpnia 2014r. i zawarła rzekomo między nią a M. R. podpisując się na niej imieniem i nazwiskiem M. R. jako darującej, a następnie w dniu 25 sierpnia 2014r. posłużyła się tą umową jako autentyczną w Urzędzie Skarbowym w G. oraz w Starostwie Powiatowym w G., co w rezultacie doprowadziło do podstępного wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika Starostwa Powiatowego w G. i wydania w dniu 03 września 2014r. decyzji o rejestracji tego pojazdu.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania świadka M. R. (k.914-914v, 268-269, 285-286, 361-367, 389-392), odpisy dokumentacji Starostwa Powiatowego w G. Wydział Komunikacji dotyczącej samochodu A. (...) (k.292-321), umowę darowizny z dnia 24.08.2014r. (k.822), opinię biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów (k.802-819).

Oskarżona M. S. (2) na rozprawie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k.907v-908). Przyznała, iż złożyła podpis za M. R. na umowie darowizny z dnia 24.08.2014r. i przedstawiła ją później w Urzędzie Skarbowym w G. i Starostwie Powiatowym w G. co doprowadziło do wydania decyzji o rejestracji samochodu A. (...) na nią. Wyjaśniła, iż uprzednio samochód ten M. R. kupiła na licytacji, a następnie w drodze umowy darowizny przeniósła na nią prawo własności do 1/2 części samochodu. Później chciała, by M. R. przeniósła na nią swój udział w 1/2 części tego pojazdu, ale do tego nie doszło i ostatecznie podpisała się za nią na tej umowie.

Sąd tym wyjaśnieniom oskarżonej dał wiarę, bowiem w tym zakresie korespondują one z zeznaniami świadka M. R. oraz opinią biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów i znajdują potwierdzenie w dokumentacji Starostwa Powiatowego w G. Wydział Komunikacji dotyczącej samochodu A. (...). W tym miejscu warto dodać w odniesieniu do pozostałej części wyjaśnień oskarżonej, że poruszana przez nią kwestia dania M. R. pieniędzy na zakup samochodu już niezależnie od tego, że stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka M. R. to nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem prawo własności tego pojazdu nabyła w drodze licytacji M. R. i oskarżona miała tego pełną świadomość.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. R.. Wynika z nich, iż za namową K. S. nabyła w drodze licytacji samochód A. (...) i po jakimś czasie dokonała w drodze pisemnej umowy darowizny przeniesienia na M. S. (2) prawa własności do 1/2 części tego pojazdu, wskutek której stały się jego współwłaścicielkami. Zaprzeczała ona, by zawierała z M. S. (2) umowę darowizny swojego udziału z dnia 24.08.2014r. i ją podpisywała. Zeznania jej znajdują potwierdzenie w

opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów i korespondują z dokumentacją Starostwa Powiatowego w G. Wydział Komunikacji.

Nic nie wniosły do sprawy zeznania świadka K. S. (k.908) poza potwierdzeniem, że M. R. kupiła na licytacji przedmiotowy samochód A. (...) i nie przeniosła na M. S. (2) swego udziału w prawie własności.

Nic nie wniosły do sprawy zeznania świadka M. S. (3) (k.908v-909).

Z opinii biegłego sądowego z zakresu (...) wynika, że zapisy ręczne wypełniające awers umowy darowizny z datą 24.08.2014r., czytelny podpis (...) usytuowany w pozycji „obdarowana” oraz usytuowany w pozycji (...) podpis (...) zostały nakreślone przez M. S. (2). Należy w tym miejscu dodać, iż oskarżona podjęła uprzednio czynności mające na celu przygotowanie się do sfalszowania tej umowy o czym świadczy fakt, że na zabezpieczonym podczas przeszukania jej mieszkania w G. przy ul. (...) oryginale wniosku M. R. z dnia 15.07.2014r. o wyrażenie zgody na widzenie z K. S., M. S. (2) poniżej naniesionego przez M. R. podpisu o treści „M. R. – konkubina” umieściła podpis o treści (...). W ten sposób oskarżona ćwiczyła podpis pokrzywdzonej, który następnie sfalszowała na umowie darowizny z dnia 24.08.2014r. Fakt sfalszowania tego podpisu M. R. na wniosku o widzenie także został stwierdzony przez biegłego sądowego M. K. w przedmiotowej opinii.

Z opinii biegłych psychiatrów L. G. i M. S. (4) wynika, że oskarżona M. S. (3) nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe czy organiczne zaburzenia osobowości i w chwili popełnienia zarzucanego jej czynu jej zdolność do rozpoznania jego znaczenia oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31§1kk czy art. 31§2kk.

Opinie te zostały wydane przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę w swej dziedzinie i treść ich nie budzi żadnych wątpliwości.

Zebrane w sprawie dokumenty, w szczególności dokumenty Starostwa Powiatowego w G. Wydział Komunikacji, zostały sporządzone przez uprawnione podmioty i nie budzą żadnych zastrzeżeń.

Reasumując, stwierdzić należy, że wina i okoliczności popełnienia przez oskarżoną M. S. (2) zarzucanego jej czynu w świetle zgromadzonych dowodów nie budzą żadnych wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 284§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe. W przypadku zamachu ukierunkowanego na cudze prawo majątkowe zachowanie karalne polega co do zasady na podjęciu przez sprawcę takiego zachowania, które stanowi obiektywną i zewnętrzną manifestację wobec osób trzecich (świata zewnętrznego), jakoby sprawcy przysługiwało to prawo majątkowe, a innymi słowy – stworzenie pozorów jakoby sprawca był uprawniony z tytułu tego prawa majątkowego (wyrok SA w Katowicach z dnia 29.07.2016r., sygn. akt IIAKa 479/15). „Rzecz stanowiąca współwłasność sprawcy jest w rozumieniu przepisów prawa karnego co do przestępstw przeciwko mieniu rzeczą cudzą” (wyrok SA w Warszawie z dnia 30.10.2013r. sygn. akt IIAKa 322/13). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12.02.2009r., sygn. akt IVKK 3/09 „Popełnienie przestępstwa przywłaszczenia prawa majątkowego nie jest uzależnione od uprzedniego jego posiadania. Posiadanie, jako instytucja prawa cywilnego, oznaczająca stan faktyczny polegający na władaniu określoną rzeczą przez posiadacza, nie obejmuje swoim zakresem praw majątkowych. Wymóg posiadania dotyczy jedynie cudzej rzeczy ruchomej”.

W myśl art. 270§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, a zgodnie z treścią art. 272 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Zgodnie z zaprezentowanym stanowiskiem przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.11.2014r., sygn. akt IIKK 138/14 – za podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 272 kk może być uznane takie zachowanie sprawcy, który pozoruje zgodność z rzeczywistością okoliczności istotnych dla zarejestrowania w wydziale komunikacji pojazdu, a następnie

wyłudza w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci uzyskania dowodu rejestracyjnego takiego pojazdu, posługując się kłamliwymi oświadczeniami i twierdzeniami oraz przedkładając sfałszowane dokumenty.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, M. S. (2) w okresie od dnia 24 sierpnia 2014r. do dnia 03 września 2014r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła sobie prawo własności do 1/2 części samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 3.600 zł w ten sposób, że podrobiła umowę darowizny wskazanej części samochodu datowaną na dzień 24 sierpnia 2014r. i zawartą pomiędzy sobą a M. R., a następnie w dniu 25 sierpnia 2014r. posłużyła się jako autentyczną wskazaną umową darowizny w Urzędzie Skarbowym w G. oraz w Starostwie Powiatowym w G., co w rezultacie doprowadziło do podstępnego wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika Starostwa Powiatowego w G. oraz wydania w dniu 03 września 2014r. decyzji o rejestracji wskazanego pojazdu, czym działała na szkodę M. R.. Zachowaniem tym wyczerpała ona znamiona przestępstwa z art.284§1kk w zb. z art.270§1kk w zb. z art.272kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.12kk.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżona M. S. (2) działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim, o czym świadczą okoliczności zdarzenia. Jest ona osobą dorosłą, poczytalną i w pełni zdawała sobie sprawę ze swego zachowania.

Wymierzając oskarżonej karę na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk Sąd miał na uwadze, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonej, ale też uwzględniała stopień społecznej szkodliwości jej czynu. Na niekorzyść oskarżonej przemawiał fakt, iż dopuściła się ona tego czynu bez żadnego uzasadnionego powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego. Za surowym ukaraniem przemawiała także znaczna szkodliwość społeczna tego czynu. Na korzyść oskarżonej uwzględniono, że przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i jest osobą nie karaną za przestępstwa (informacja z KRK k.436,843). Mając na uwadze wszystkie te okoliczności Sąd uznał za odpowiednią karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Wymierzono oskarżonej nadto na podstawie art. 33§2 kk karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 zł. Ustalając stawkę dzienną Sąd uwzględnił dochód oskarżonej, jej warunki osobiste i majątkowe.

Tak ukształtowana kara w ocenie Sądu spełni swój cel wychowawczy i zapobiegawczy wobec oskarżonej, a także cele w zakresie prewencji ogólnej.

W przedmiotowej sprawie Sąd orzekł w oparciu o ustawę Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu przez oskarżoną przy zastosowaniu art. 4§1 kk. Zgodnie z przywołanym przepisem jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Ustawą „względniejszą dla sprawcy” w rozumieniu art. 4§1 kk jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Podkreślenia wymaga, że przy porównaniu ustaw „starej” i „nowej” nie jest istotne, która z tych ustaw jest względniejsza „w ogóle”, lecz która może być za taką uznana w odniesieniu do wszystkich warunków określających odpowiedzialność sprawcy konkretnego przestępstwa (uchwała SN z dnia 12.03.1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996, nr 3, poz. 16). Ocena w tym zakresie powinna więc być dokonana in concreto, a nie in abstracto (postanowienie SN z dnia 03.11.2001r., V KKN 67/01, OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 36). Zaznaczyć też należy, iż nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby było to dla sprawcy najwzględniejsze (wyrok SN z dnia 06.07.1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970, nr 4-5, poz. 37). Mając na uwadze powyższe i po analizie przedmiotowej sprawy, Sąd dokonał takiego wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw, a następnie wymierzył karę z uwzględnieniem wszystkich przepisów tej ustawy.

Nowelizacja ustawy Kodeks karny dokonana ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396), która weszła w życie w dniu 01.07.2015r. w art.72§1kk określa konieczność przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności jeżeli nie jest orzeczony środek karny, nałożenia na skazanego przynajmniej jednego z obowiązków wskazanych w tym przepisie, a takiej konieczności na gruncie

ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu przez oskarżoną nie było. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż ustawa w brzmieniu obowiązującym przed wskazaną nowelizacją była względniejsza dla sprawcy.

Zgodnie z treścią art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonej okres zatrzymania od dnia 19 lutego 2015r. godz. 08:10 do dnia 20 lutego 2015r. godz. 14:50 uznając grzywnę za wykonaną w wysokości czterech stawek dziennych.

W myśl art. 44§2 kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa umowy darowizny 1/2 samochodu osobowego marki A. (...) z dnia 24.08.2014r. oraz pisma z dnia 15.07.2014r. o udzielenie zgody na widzenie, albowiem były to przedmioty, które służyły popełnieniu przestępstwa.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.). Opłata sądowa od wymierzonej kary pozbawienia wolności i kary grzywny wynosi łącznie 460 zł. Zasądzone od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa pozostałe koszty sądowe to kwota 4.976 zł z tytułu należności biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów za wydanie opinii, kwota 412,55 zł z tytułu należności biegłych psychiatrów za wydanie opinii, kwota 60 zł za dwie karty karne z KRK oraz kwota 40 zł za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, co daje łącznie kwotę 5.488,55 zł.